

тражили исину: ишли, тражили, изучавали, док је на крају нису нашли. Нама је, пак, све дато, као да нам је с неба пало, а ми узели и поверовали. Због чега?

Многи људи иду у цркву, стоје на служби и готово ништа не разумеју; па шта их је онда довело? Други долазе и говоре: „Желим да се крстим“. Питаш га: „Зашто ти је ово потребно?“ Он одговара: „Не знам, једноставно желим и то је то.“ Откуда да стреми томе? Да

Зашто? Није познато.

Уколико све време будемо усрдни у трпљењу, Господ ће нам послати благодат и оснажити нас, и дати нам храброст, јер се сав наш поглед састоји у једноме: ми треба да проживимо овај живот. Господ нам је дао живот и он је веома тежак. Многи људи имају тако неподношљиве невоље да помислиш да су твоје заправо невоље, да то није ништа у поређењу са његовим. А ето људи

Постоје људи који су проживели свој земаљски живот у непомућености и светости. Они су пројавили њихову скромну послушност, осветласти сасуд свога бића понизношћу и љубављу. Постали су заједничари божанске природе. Ови светитељи, многи непознати сватитељи наше историје, одржавају нас у животу. Они су равнотежа у броду нашег личног, и живота заједнице живљења, оно што чини равнотежу и дозвољава да се једри великим морима упркос бурама времена. Ови светитељи су велики непознати људи, чији је живот скривен са Христом у Богу. И када Христос, Који је наш живот, дође, тада ће и они, исто тако, доћи. Тада ћемо разумети благодатне дарове њихове доброте: како смо били сачувани благословом, и благодат која је дошла до нас из њихових речи и њихових живота, из њихових гробница и њихових душа.

Истински светитељ је ваистину велики, и веродостојност његове величине јесте да у његовом присуству, ми који смо безначајни, осећамо се важним. Тако, ако су нас светост и обожење напустили, то није због тога што истински светитељ не постоји, већ зато што глуматамо ролу лажног светитеља, лажног богослова, лажних монаха, и лажних проповедника.

архимандрит Василије Ивиронски

је изразио жељу да поједе, попије, да се одене, да оде некуда да прошега, то би било разумљиво. Али да се крсти? Он чак ни не зна шта је то крштење, не зна какве се обавезе на њега налажу, не зна шта треба да чини након крштења, а жеља да се крсти већ се појавила. Мозак се креће у свом правцу, а срце већ жели. Како?

трпе. И проживети овај живот и остаи веран Богу, стећи смирење, односно сагласити се са овим крстом – само се на тај начин може спасити. За нас другога пута нема, јер смо сви ми ослабљени. Господ и Света Црква нас утврђују у овом малом подвигу. Амин.

МАНАСТИР УСПЕЊА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ - ПОДМАИНЕ
СА БЛАГОСЛОВОМ ИГУМАНА - ЈЕРОМОНАХА РАФАИЛА

ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

*свѣта прѣйодобнмученица Февронија
свѣти праведни Пейшар и Февронија, чудотворци Муромски
Мтш. 9, 1 - 8, зч. 29; Лк. 7, 36 - 50, зч. 33.
Рим. 12, 6 - 14; зч. 110; 2Кор. 6, 1 - 10, зч. 181.*

протојереј Димитрије (Смирнов)

НЕДЕЉА 6. ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

Данас нам света Црква прѣдлаже читање из Јеванђеља по Матеју о томе како је Господ исцелио ослабљеног, кога су донели и поставили пред Њега.

Ово нам је Јеванђеље на велику утеху, јер смо сви ми ослабљени, сви живимо у ово време свеопшних болести и занемоћалости. Двадесети век јесте век ослабљености, када се човечанство тако разнежило и престало да буде способно за подвиг, чак и најмањи. Сваки од нас покушава да се моли, покушава да ма шта учини са собом, да се усмери на неки начин, али увиђа да му ништа не полази за руком и због тога долази до очајања. И од овога не страдамо само ми, већ сво човечанство од севера до југа и од запада до истока. Готово да више уопште и нема подвижника, земља је осиромашила хришћанским подвигом. Зато, када читамо житија свѣтих, чини нам се да је

немогуће да људи толико посте, да се тако моле, да чине таква добра дела, чуда. Чини нам се да је то немогуће, јер је то нама немогуће.

А, ето, у хришћанству се све одржава на подвигу. Човек је грешан и да би живео праведно, потребно је да учини подвиг, потребно је да не дозволи греху да делује у њему, већ насупрот томе, да стреми ка врлини. Али човек нема снаге за то, и стога се нервира, љути, очајава – а уопште не треба тако. Наше време је време малих дела, малих подвига. И данашње Јеванђеље нам даје пример. Човек је био ослабљен и ничиме није могао да Богу докаже своју верност: није могао ни да метанише, нити да чита Писмо, ни да путује у свѣта места, нити да се приклања свѣтим моштима. Али је могао да верује. Вера – то је непрекидно усмерење ка Царству Божјем. И ево – када је овај

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

раслабљени прошао тај животни пут који му је Бог одредио и потрпео на њему, Господ, видећи његову веру, подигао га је са одра болести.

Ово нам Јеванђеље даје наду. Оно говори да чак и оно батргање, које ми чинимо на духовном попришту, није узалудно, је оно показује Богу нашу намеру. И ни у ком случају се не треба предавати због тога што смо тако ослабљени, јер Господ и не тражи тако много од нас, знајући да ми заправо нисмо ни способни ни зашта велико. А како онда да живимо? На који начин треба да се пројави наша вера? Ево једноставног примера: Почиње киша, а ми немамо ни кишобран, ни кабаницу, а нигде у близини нема дрвета под које би смо могли да се склонимо. Преостаје нам да идемо и трпимо. И то је управо наш задатак. Ми не можемо ништа: ни себе да управимо, нити да заштитимо себе од греха; у нашој души делује сваковрсно зло, и ми нисмо у стању да ово исправимо, очистимо, да се потрудимо над собом. Немамо духовне снаге да ово учинимо. Зато морамо да трпимо: и спољашње околности, и саме себе. И овим трпљењем ћемо „спашавати душе наше“, односно, постепено их стицати за Царство Небеско.

Треба, без обзира на све, ићи хришћанским путем. Макар и најситнијим корацима, али непрекидно стремити ка Царству Небеском, постојано га желети, постојано веровати да ће доћи време и Господ ће нас подићи на само Њему знан начин. Јер Господ ово и жели, али Он чека и на

нашу намеру. Како је говорио св. Јован Златоусти: „Господ и намеру целива“, односно поздравља. И управо ради ове намере, ради тога ка чему је устремљена наша душа и ради нашег трпљења, Господ ће нас и подићи.

Апостол Павле нам излаже чините програм, али нам он не говори: чините хиљаде поклона дневно или: не једите ову или ону храну, постите недељама. А шта се захтева од нас? Да будемо нормални људи. У данашње време има јако мало поузданих и верних људи, на које се можемо ослонити, којима кажеш нешто и они то и учине, како си их и замолио, не размиљајући због чега, не склањајући се никуд, не чинећи ма шта по своме. И ево у датом тренутку, у овим годинама двадесетог века, у којима нам је по промислу Божјем допало да живимо, треба да се више од свега потрудимо да будемо нормални људи, и то ће, на фону свеопштег ослабљења и свеопште немоћи да се учини ма шта добро, већ бити подвиг.

Стога је неопходно да се стално учимо трпљењу. Оно треба да постане наша главна врлина. Као што је и Господ рекао: „Трпљењем својим спасавајте душе своје“. Пре свега треба да научимо да трпимо сами себе, јер нам страсти које вру у нашим душама, често узрокују највећа страдања. И уколико немамо снаге да победимо ове страсти, треба да им макар не дамо на вољу, да не дозвољавамо да се оне пројаве, већ се треба постарати да свим снагама трпимо, свакако, уз Божју помоћ, јер је ово могуће учинити, једино при-

зивајући Бога у помоћ. Ето, на пример, нешто ме раздражује, нервира, хоћу да кажем томе човеку – али, траба се обавезно уздржати: „Господе, помози ми!“. Тада, када научимо да се уздржавамо у речима, већ ћемо научити да се уздржавамо и у мислима: „О, Господе, о чему ја размишљам?! Опрости ми грешном. Како сам уопште допустио себи овакву мисао?“ И непрекидно овако, трпећи себе, усмераваћемо се ка Небеском Царству.

Господ зна нашу немоћ да извршимо велики подвиг, али и ради овог мала, он ће нас подићи. Ово је порука данашњег Јеванђеља. Господ, видећи веру њихову, рече: „Устани, узми одар свој и иди дому своме“. А где је наш дом? У обитељима Оца Небеског. Господ нам није дао веру да би смо је ми изгубили на путевима и стазама овога света, већ да би нас она привела дому, Оцу Кога смо сви ми напустили својим гресима, Кога смо сви ми заборавили, Кога нико од нас не осећа.

Ми живимо само за себе: имамо одређене планове, испуњавамо одређене задатке, али заборављамо оно најважније: од ових послова, од овог дрвећа, ми не видимо шуму, заборављамо због чега живимо. А треба се опомињати тога да ма шта да радимо, ма где да живимо, ма чиме да смо заузети у датом тренутку, требало би да свој живот посвећујемо Богу. Све треба чинити ради Господа. Једеш ли, једеш ради Господа и то ти даје меру у храни. Када си већ појео колико ти је дозвољено, заустави се, јер, може ли се ради Господа преједати? Се-

диш, разговараш са човеком, а затим увидиш да си почео да осуђујеш – поново се заустави, јер свакако да се са човеком може поразговарати у славу Божју, али да ли се може у славу Божју и осуђивати? И тако у вези свега.

Један велики подвижник је још пре 1600 година рекао: „Ми смо испунили Божје заповести, а они који ће живети после нас испуњаваће половину“. Њега су упитали: „А они који буду живели у последња времена?“ „Они“, каже, „неће испуњавати ни једну заповест Божју, али ће у свету бити толико невоља, да уколико их само претрпе, онда ће нас по побожности превазићи, и пред Богом ће бити изнад нас“.

Уколико ми, будући тако ослабљени, тако неучи у Православној вери, тако развраћени и глупи ипак почнемо да се трудимо ради Господа, уколико трпимо ради Њега, ради Царства Небеског, Господ не само да ће нас увести у Царство Божје, већ нас и поставити изнад многих подвижника који су живели пре нас. Стога што се од болеснога мање тражи, а Господ је дошао да спасе грешнике, а не праведнике. Ми (сами) ништа не можемо.

И ми смо сви тако ослабљени, да не можемо сами прићи Богу, нас обавезно треба неко да принесе. Па и у храм као да нисмо ми сами од себе дошли, па чак и не знамо шта нас је довело ту. Ради чијих молитава смо се нашли овде и ради чијих молитава смо добили дар вере. Ми нисмо ни дланом о длан лупили да би смо проишли веру, да би је стекли. Читао о томе како су раније људи